

ἄμορφοι σωροὶ — ἀμφίβολες ἐμμορφιές. Ἐρείπια δοξάζουν τὸν Καλλιτέχνη κι' ἀκρωτηριασμένα κορμιὰ δείχνουν τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρώπινης καλλονῆς.

Ἐκεῖ — ἐκεῖ κάτω ἐγνώρισα τὴν Ἀθηνασία, τὴν αἰωνιότητα, τὸ Μεγαλεῖον τοῦ Χρόνου, τὴν ἀδιακοπὴ ἐργασίας του — ποῦ τίποτε δὲ μπορεῖ ν' ἀλλοιώσῃ. — Ἐργασία χιλιάδων ἐτῶν ἀθάνατου Τεχνίτη.

Μόνο ἐκεῖ τίποτε δὲν ἐπιδρά. Ἀκούραστος κι' ἀνενόχλητος ὁ Καιρὸς κρατεῖ τὸ θαυματουργὸ ἐργαλεῖο του.

Μιά μικρὴ κι' ἀσήμαντη σταλίτσα νερὸ ποῦ μὲ ἦχο ἐναρμόνιο κι' ἰσόχρονο πέφτει στοὺς λάκκους, γιὰ νὰ προστεθοῦν ὕστερα ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια κκινούργια στολίδια στὸ ἀθώρητο Παλάτι.

Καὶ ἀνεγείρει, καὶ λαξεύει, καὶ δημιουργεῖ. Καὶ θὰ δουλεύῃ ἔτσι ἀδιάκοπα μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἀνεβήκαμε ἀπάνω — ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ σ' ὅλη τὴ Φύσι καὶ τὸ φεγγάρι σὰν πύρινη σφαῖρα ἀνέβαινε ἀργὰ — ἀργὰ τὸν οὐράνιο θόλο.

Ἡ θεία μου, φαίνεται, βαρέθηκε νὰ περιμένῃ κι' εἶχε φύγει.

Ἐρχόμουνά πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους συλλογισμένῃ. Μιά ἀνεξήγητη λύπη μ' ἀγκάλιαζε κι' ἡ γύρω μου νεκρικὴ σιγὴ μ' ἔκανε νὰ σκέπτομαι πολὺ πένθιμα.

Στὴ ψυχὴ μου ἐπλανᾶτο μιὰ Νοσταλγία — ἡ νοσταλγία τοῦ Θανάτου. Ἐπόθησα τὴν αἰωνιότητα τοῦ τάφου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐφημέρου καὶ ἀσκόπου ζωῆς μου.

Κάτω ὁ κάμπος ἀπλώνετο σὰν μαρμαρωμένη θάλασσα ποῦ τὴ νέκρωσε κάποια θεϊκὴ κατάρρα — καὶ τὰ γεράνια τῶν κήπων μὲ τὰ ξύλα τους, καὶ μερικὰ ξεραμένα δέντρα ποῦ καμμιὰ ἄνοιξι δὲ θὰ στόλιζε πειά, μοῦ φανήκανε σὰν κατάρτια καραβιῶν ποῦ βρεθήκανε στὸ πέλαγος τῆ στιγμῇ τῆς Μεγάλης Καταστροφῆς.

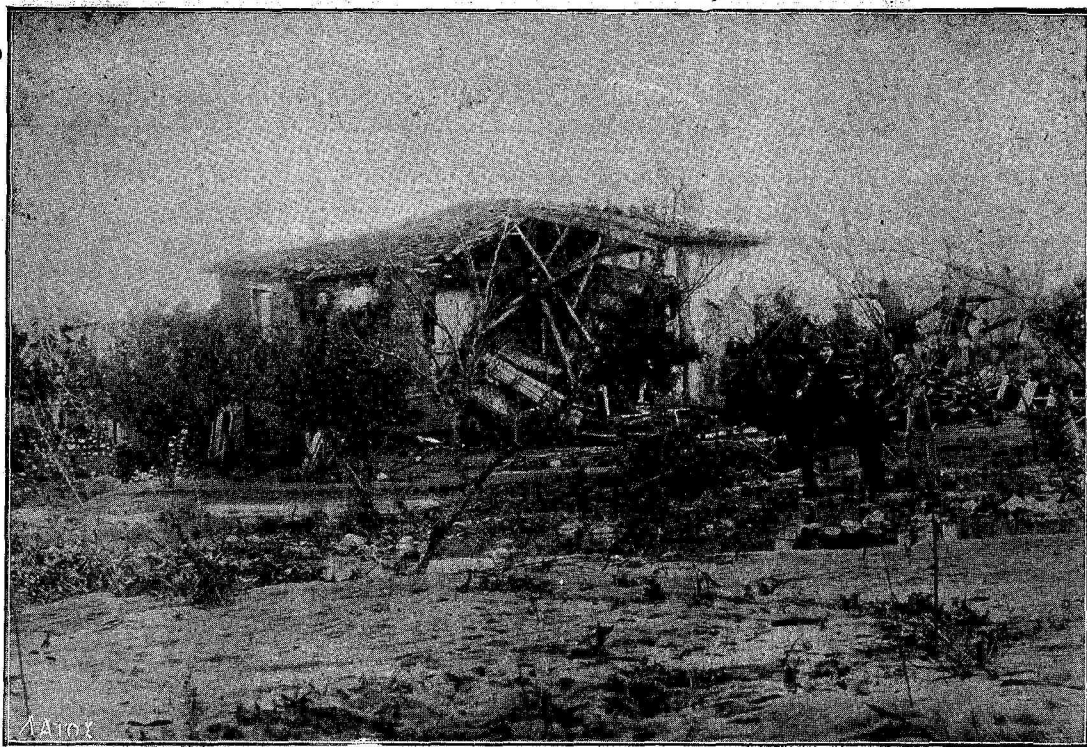
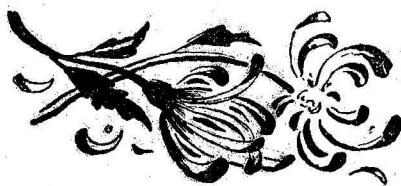
Κανένας ἦχος δὲν ἤκούετο στὴν ἡσυχὴ Νύχτα παρὰ τὸ ἀργὸ λάλημα τοῦ κούκου.

Μιά νυχτερίδα ἐπέρασε δίπλα μου καὶ τὰ μαῦρα φτερά της ἀγγίζανε τὸ πρόσωπό μου — Ἀνατρίχιασα.

Οἱ ἄλλοι εἶχανε προχωρήσει κι' ἡ καμπὴ τοῦ βουνοῦ τοὺς εἶχε κρύψει ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς φώναξα νὰ μὲ περιμένουν κι' ἔτρεξα σιμὰ τους σὰν νὰ μὲ κυνηγούσανε φαντάσματα.

LALO DE CASTRO

Πλημμύρα Σελινόωντος